జీవ జాలం

ఒకప్పుడు ఒక చిన్న నల్ల పిల్లి అడవిలో నివసించేది. పాపం! అది ఎప్పుడూ భయపడేది. అది ఎక్కడకి వెళ్లినా ఒక జంతువును మరో జంతువు తినడం కనిపించేది! కాబట్టి, అది పొదల్లో దాక్కుని రోజులు గడిపేది.

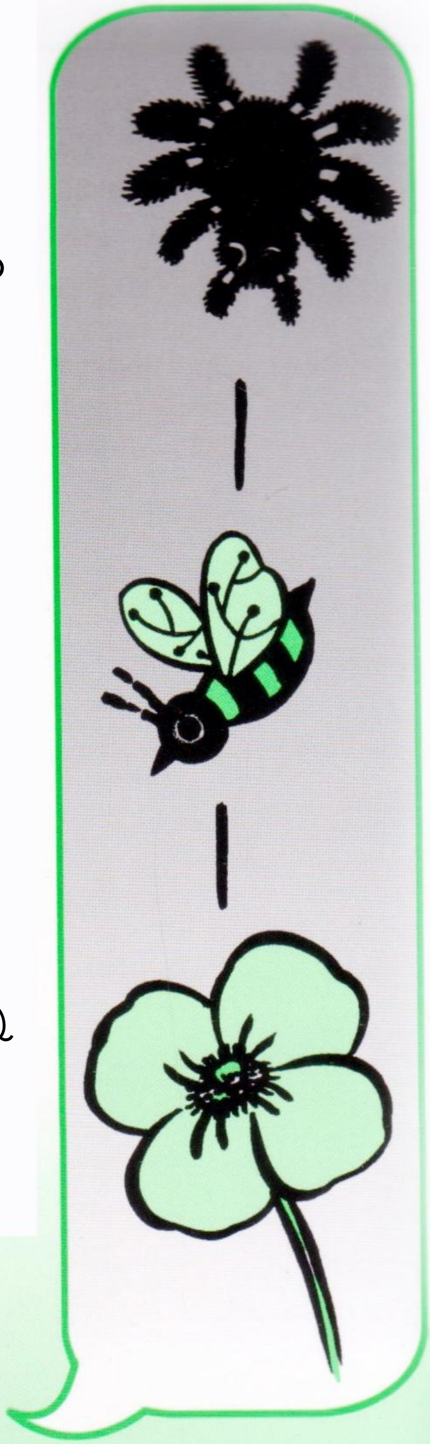
ఒక మధ్యాహ్నం ఒక ముంగిస వచ్చింది. అది తన తీక్షణమైన కళ్లతో నల్ల పిల్లిని చూడసాగింది. పిల్లి భయపడింది.

పిల్లి: నువ్వు నన్ను తినబోతున్నావా?

ముంగిస: లేదు! నేను నీ తోక వైపు చూస్తున్నాను. దానికి పాములాంటి చారలు ఉన్నాయి. అందుకే దానిని చూస్తూ ఉండిపోయాను.

పిల్లి: నేను పాము కాదు! నేను పిల్లిని! కాబట్టి... నువ్వు నన్ను చంపబోవడం లేదు?

ముంగిస: నువ్వు నా స్నేహితుడివి! నేను స్నేహితుడిని ఎప్పుడూ చంపను!

పిల్లి: నిజంగానా? ప్రతి రోజూ జంతువులను ఇతర జంతువులు తినడం చూస్తాను. కీటకాలను సాలెపురుగులు తింటాయి. సాలెపురుగులను చిన్న పక్షులు తింటాయి. చిన్న పక్షులను డేగలు తింటాయి... చంపడానికి అంతం లేదు!

ముంగిస: విను. జంతువులు తమ స్నేహితులను తినవు. అవి తమ ఆహారాన్ని మాత్రమే తింటాయి. అది ప్రకృతి నియమం.

పిల్లి: ప్రకృతి? నాకు ప్రకృతి గురించి ఏమీ తెలియదు!

ముంగిస: ఏమిటి? కానీ నువ్వు ఎలుకలను తింటావు. ఎలుక నీ స్నేహితుడా?

పిల్లి: కాదు, అది నా శత్రువు!

ముంగిస: అది నీకు శత్రువు ఎలా అయ్యింది? అది నిన్ను ఏం చేసింది?

పిల్లి: అది నన్ను ఏమీ చేయలేదు. నేను నా జీవితమంతా ఎలుకలను తింటున్నాను. నేను దాని గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు.

ముంగిస: అదే ప్రకృతి. ఎలుక నీ సహజ ఆహారం.

పిల్లి: అలాగా! అయితే, నీకు కూడా సహజ ఆహారం ఉందా?

ముంగిస: ఉంది, పాములు! నేను పాములను తింటూ పెరిగాను. నేను దాని గురించి ఆలోచించను. నేను దానిని సహజంగానే చూస్తాను.

పిల్లి: పాము నీ శత్రువా?

ముంగిస: అవును! చంపగలిగితే పాము నన్ను చంపుతుంది.

అప్పుడే ఒక నక్క అటుగా వచ్చింది. పిల్లి, ముంగిస చటుక్కున ఒక చెట్టుపైకి ఎక్కాయి.

ముంగిస: శుభోదయం, నక్క గారూ! మమ్మల్ని తినాలని అనుకుంటున్నావా?

నక్క: అస్సలు కాదు! నేను తినడానికి చంపను.

పిల్లి: అప్పుడు నువ్వు మిగతా జంతువుల కంటే భిన్నమైనదానివి!

నక్క: నిజంగా కాదు. సింహం వేటకు వెళ్లే వరకు నేను వేచి ఉంటాను. సింహం తిన్న తరవాత, నేను నా వంతు తీసుకుంటాను. ప్రతి జంతువు నా స్నేహితుడే – దానిని సింహం పట్టుకుంటే తప్ప.

పిల్లి: సింహం మమ్మల్ని తింటుందా?

నక్క: లేదు, నేను అలా అనుకోను. అది పెద్ద జంతువులను ఇష్టపడుతుంది.

అంతలో ఒక నల్ల తాచుపాము ఒక ఎలుకను వెంబడిస్తూ పక్కనుంచి వెళుతోంది. ముంగిస చెట్టు నుండి అరుస్తూ దూకి పాముపై దాడి చేసింది. అవి పోరాడాయి. కాసేపటికి పాము చనిపోయింది. పొదల్లో నుండి ఎలుక బయటకు వచ్చింది.

ఎలుక: ముంగిస మామా! నన్ను కాపాడావు! ధన్యవాదాలు!

ముంగిస: అది ఏమీ కాదు. ఏ ముంగిసైనా అలాగే చేస్తుంది.

పిల్లి: (చెట్టు నుండి దిగి) నేను చాలా గందరగోళంలో ఉన్నాను. పాము నీ శత్రువు, కాబట్టి మీరు ఒకరినొకరు చంపుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తారు. కానీ ఎలుక నీ స్నేహితుడు. నేను కూడా నీ స్నేహితుడినే. కానీ నేను ఎలుకలను చంపుతాను. ఇది నాకు అర్థం కాలేదు.

ముంగిస: అదే ప్రకృతి. స్నేహం ఉంది. శత్రుత్వం ఉంది. మనం అందరం జీవజాలంలో అల్లుకున్న పోగులం!

పిల్లి: నువ్వు చాలా తెలివైనవాడివి. నీకు అన్నీ తెలుసు! నువ్వు మంచి స్నేహితుడివి!

ఎలుక: అవును, నువ్వు మంచి స్నేహితుడివి!

ముంగిస: మీ ఇద్దరితోనూ స్నేహం చేయడం నాకు సంతోషంగా ఉంది. కానీ ఇప్పుడు, పిల్లి మిత్రుడికి ఆకలిగా అనిపించక ముందే ఎలుక మిత్రమా నువ్వు పారిపోవాలి!

ఎలుక: ధన్యవాదాలు! వెళ్లొస్తాను!

అడ్రియెస్ ఫోస్టర్ పాటర్ రాసిన కథ ఆధారంగా

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati   V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi   S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

తగ్గిన బరువు

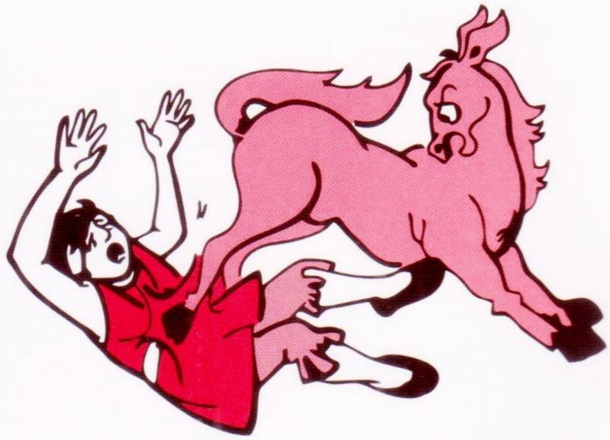
దూరప్రాంత పట్టణంలో పనికి వెళ్లాడు హాన్స్. అక్కడ ఏడు సంవత్సరాలు పనిచేశాడు. "అమ్మని చూడాలని అనుకుంటున్నాను. ఆమె మా స్వగ్రామంలోనే ఉంది. దయచేసి నా జీతం నాకు ఇవ్వండి," అని తన యజమానితో అన్నాడు.

"ఏడు సంవత్సరాలు నమ్మకంగా, కష్టపడి పని చేశావు. ఇదిగో, నీ జీతం తీసుకో," అంటూ అతనికి ఒక బంగారం ముద్దని ఇచ్చాడు యజమాని.

బంగారాన్ని ఒక గుడ్డలో చుట్టి, తలపై పెట్టుకుని ఇంటికి బయలుదేరాడు హాన్స్. దారిలో, ఒక పెద్ద గుర్రంపై స్వారీ చేస్తున్న వ్యక్తిని అతను చూశాడు. "గుర్రం మీద నా ప్రయాణాన్ని ముగించడం ఎంతో ఆనందంగా ఉంటుంది!" అని హాన్స్ పైకే అనుకున్నాడు. ఇది విన్న గుర్రం మీద స్వారీ చేస్తున్న వ్యక్తి, "నువ్వు ఇంత బరువుతో ఎందుకు నడుస్తున్నావు?" అని అడిగాడు.

"నాకు వేరే దారి లేదు. ఈ బంగారాన్ని మా అమ్మ దగ్గరకి తీసుకుని వెళ్లాలి," అని హాన్స్ బదులు ఇచ్చాడు.

"అయితే, నాకు బంగారాన్ని ఇచ్చి నా గుర్రాన్ని తీసుకుని వెళ్లు. ఇది నిన్ను త్వరగా ఇంటికి చేరుస్తుంది!" అని అతను అన్నాడు. హాన్స్ సంతోషంగా అతనికి బంగారు దిమ్మెను ఇచ్చి గుర్రాన్ని తీసుకున్నాడు. కానీ అతను ఎక్కి పగ్గాలు లాగినప్పుడు, గుర్రం దౌడు తీసింది! హాన్స్ గోతిలో పడిపోయాడు!

దగ్గరలో పని చేస్తున్న ఒక రైతు హాన్స్ గుర్రాన్ని పట్టుకుని, గుంత నుండి బయటకు రావడానికి అతనికి సహాయం చేశాడు. అతనికి కృతజ్ఞతలు తెలిపాడు హాన్స్. "ఈ గుర్రం నన్ను గుంతలోకి విసిరేసింది! నేను మళ్లీ దానిపై స్వారీ చేయను. కానీ, మీ ఆవు ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉంది! అలాంటి జంతువు అంటే నాకు చాలా ఇష్టం!" అన్నాడు హాన్స్.

"నీకు ఆవు కావాలంటే తీసుకో. బదులుగా నీ గుర్రాన్ని నాకు ఇవ్వు," అన్నాడు రైతు. హాన్స్ సంతోషంగా రైతుకు తన గుర్రాన్ని ఇచ్చి ఆవును తీసుకున్నాడు. ఆవును తోలుతూ, అతను తన ప్రయాణాన్ని తిరిగి ప్రారంభించాడు.

ఆ రోజు చాలా వేడిగా ఉంది! హన్స్‌కు చాలా దాహం వేసింది. 'ఈ ఆవు కొంచెం పాలు ఇస్తే...' అని అనుకున్నాడు. అతను పాలు పితకడానికి కూర్చున్నాడు. కానీ ఆవు బెదిరిపోయి అతడిని తన్నింది! హాన్స్ కింద పడిపోయాడు. అతనికి ఆవు పాలు దక్కలేదు!

అతను కళ్లు తెరిచి తన ఆవు కోసం చుట్టూ చూశాడు. ఏమీ జరగనట్లు అది ప్రశాంతంగా మేస్తోంది! అప్పుడు ఒక వ్యక్తి అతని దగ్గరకు వచ్చాడు. తాడుతో కట్టిన మేక అతనితో ఉంది. పైకి లేవటానికి హాన్స్‌కు ఆ వ్యక్తి సహాయం చేశాడు.

"ఆ ఆవు పాలు ఇవ్వదు, పైగా తన్నుతుంది! నా ఆవుకు బదులుగా మీ మేకను ఇస్తారా?" హాన్స్ అడిగాడు.

ఆ వ్యక్తి ఒప్పుకున్నాడు. దాంతో, అతనికి ఆవును ఇచ్చి మేకను తీసుకున్నాడు హాన్స్. మేకను నడిపిస్తూ అతను మళ్లీ ప్రయాణం కొనసాగించాడు.

దారిలో ఒక కోడితో ఉన్న వ్యక్తిని హాన్స్ చూశాడు. అతను, 'ఇంట్లో కోడి ఉంటే బాగుంటుంది. అది మనకు తినడానికి గుడ్లు ఇస్తుంది. కొన్ని గుడ్లను పొదిగేందుకు ఉంచితే, త్వరలో చాలా కోడిపిల్లలు వస్తాయి!' అని అనుకున్నాడు. దాంతో, ఆ వ్యక్తిని, "ఈ మేకకు బదులుగా మీ కోడిని ఇస్తారా?" అడిగాడు హాన్స్. ఆ వ్యక్తి వెంటనే ఒప్పుకున్నాడు.

ఇప్పుడు హాన్స్ త్వరగా నడిచాడు. ఆ కోడి అస్సలు బరువు లేదు! ఇంటికి ఇంకొంచెం దూరం ఉంది. ఒక వ్యక్తి తలపై సానబెట్టుకునే రాయితో కనిపించాడు.

అతను ఇబ్బంది పడుతుండటం హాన్స్ చూశాడు. అతని మీద జాలిపడ్డాడు! అతనికి బంగారు దిమ్మె, గుర్రం, ఆవు, మేక గురించి చెప్పాడు.

"ఆ చిన్న కోడి దొరికినందుకు నువ్వు చాలా అదృష్టవంతుడివి! నా సానబెట్టేరాయి తీసుకుని దానిని ఇస్తావా? దీంతో చాలా కత్తులను పదును పెట్టవచ్చు, చాలా డబ్బు సంపాదించవచ్చు," అని ఆ వ్యక్తి అన్నాడు.

మన మంచి హాన్స్ అందుకు అంగీకరించాడు! ఆ వ్యక్తి కోడితో వెళ్లిపోయాడు. సానబెట్టుకునే రాయిని తలపైకి ఎత్తుకుని భారంగా నడుస్తున్నాడు. ఎలాగో ఒక పెద్ద బావి వద్దకు వచ్చాడు.

బావి గోడపై రాయిని ఉంచి నీళ్లి తాగడానికి తిరిగాడు హాన్స్. అయ్యో! అలా తిరగడంతో రాయికి చెయ్యి తగిలి అది బావిలో పడిపోయింది! "నా బరువులు అన్నీ తగ్గిపోయాయి!" అంటూ తన తల్లిని కలవడానికి ఇంటికి పరిగెత్తాడు హాన్స్!

జర్మన్ జానపద కథ ఆధారంగా

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

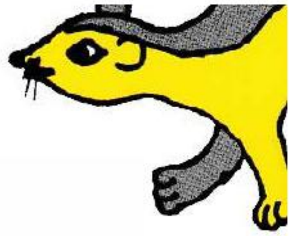
Artist Uma Krishnaswamy

బంగారు ముంగిస

యుద్ధం ముగిసిన తరవాత, పాండవులు గొప్ప వేడుకలు నిర్వహించారు. అన్ని దేశాల రాజులను యుధిష్ఠిరుడు ఆహ్వానించాడు. అతను సామాన్య ప్రజలకు బహుమతులు ఇచ్చాడు, దానధర్మాలు చేశాడు. సంగీతం, నృత్యం తోపాటు అందరికీ తగినంత ఆహారం ఉంది.

ఈ ఆనందం మధ్యలో ఒక ముంగిస ఉత్సవ మందిరంలో కనిపించింది. అందరూ ఆశ్చర్యంగా చూశారు. ముంగిస శరీరం సగం బంగారు రంగులో ఉంది. మిణుకుమిణుకుమనే కాంతిలో అది మెరుస్తోంది.

నిశ్శబ్దంగా ముంగిస పాకుతూ వెళ్లింది. అది చక్రవర్తిని చేరుకున్నప్పుడు, "ధర్మరాజా! ఇది నిజంగా అద్భుతమైన పండగ. నీ సంపదను పంచి, బహుమతులు కుమ్మరించావు, దానధర్మాలు చేశావు," అని చెప్పింది.

ముంగిసకు యుధిష్ఠిరుడు నమస్కరించాడు.

"అయితే, నీ దాతృత్వం పరిపూర్ణమైనది కాదు," చెప్పింది ముంగిస

"ఎందుకు? ఇక్కడ ఏం లోపించింది? నేను ఎక్కడ విఫలమయ్యాను?" అని యుధిష్ఠిరుడు అడిగాడు.

"నీ దాతృత్వం కంటే గొప్పగా ఉన్న ఒక పేదవాడి గురించి నాకు తెలుసు! నా వళ్లు సగం బంగారం అయిన కథ వినండి, మీరు అర్థం చేసుకుంటారు."

అప్పుడు ముంగిస తన కథను ప్రారంభించింది:

నేను చెప్పే వ్యక్తి చాలా పేద గ్రామీణుడు. పొలంలో కష్టపడి పనిచేసినప్పటికీ, చాలా కొంచెం ధాన్యం మాత్రమే వచ్చేది. దీనితోనే కుటుంబ సభ్యులు బతికేవాళ్లు. అయితే, ఎన్నో సంవత్సరాలుగా వాళ్లు ఆకలి అంచున జీవిస్తున్నారు.

అప్పుడు, భయంకరమైన కరువు వచ్చింది. ఒకప్పుడు చాలా తక్కువ ఉన్న చోట, ఇప్పుడు ఏమీ లేదు. మొత్తం కుటుంబం మూడు రోజులు ఆకలితో ఉంది. నాల్గవ రోజు, ఆ పేద గ్రామస్తుడికి కొన్ని గింజలు దొరికాయి. వాటిని అతను ఇంటికి తీసుకువచ్చి పిండి చేశాడు. సాయంత్రం భోజనం తయారు అయ్యింది.

అప్పుడే ఒక సన్యాసి ఆ ఇంటికి వచ్చాడు. "నాకు ఆకలిగా ఉంది," అని అతను చెప్పాడు. పేద గ్రామస్తుడు అతనికి తన వాటా ఆహారం ఇచ్చాడు. కానీ సన్యాసి సంతృప్తి చెందలేదు. అతను మరింత ఆహారం కావాలని అడిగాడు. గ్రామస్థుడి భార్య అతనికి తన వాటా ఇచ్చింది.

సన్యాసి మరింత అడిగాడు. గ్రామస్థుడి కొడుకు తన వాటాను వదులుకున్నాడు. ఆ సన్యాసి దాన్ని తిన్నాడు. ఇంకా కావాలని అన్నాడు! ఇప్పుడు కోడలు తన భాగాన్ని వదులుకుంది.

చివరకి, సన్యాసి కడుపు నిండింది. తరవాత అతను, "ఆకలితో ఉన్నప్పటికీ మీరు నాకు సంతోషంగా అన్నం పెట్టారు. రాజు దాతృత్వం కంటే మీ దాతృత్వం గొప్పది!" అని వారిని ఆశీర్వదించి అదృశ్యమయ్యాడు.

"ఇదంతా నా కళ్లతో చూశాను," అని ముంగిస కొనసాగించింది.

"తరవాత, నేను ఇంటి నుండి బయటకు వెళ్లాను. నేల మీద ఉన్న పిండి కొంత నా వంటికి అంటుకుంది. నా శరీరంలోని ఆ భాగం బంగారు రంగులోకి మారింది.

"అప్పటి నుండి నేను చాలా ప్రదేశాలు తిరిగాను. మిగిలిన సగం శరీరం బంగారు రంగులోకి మారడం కోసం దొర్లేదానిని. కానీ, ఇప్పటివరకు మిగిలిన సగం బంగారు రంగులోకి మారలేదు.

"ఈ రోజు మీ విజయ వేడుకకు ఆశతో వచ్చాను. నేను ఈ ప్రాంగణంలో దొర్లుతూ వచ్చాను. కానీ, మిగిలిన సగ భాగం బంగారంగా మారలేదన్నది మీరే చూశారు.

"మీ దాతృత్వం దారి చూపే కాంతిగా వెలుగుతుంది. కానీ నా కథలోని పేదవాడి దాతృత్వానికి అది సరిపోదు."

యుధిష్ఠిరుడికి నమస్కరించి ముంగిస అదృశ్యమైంది. నోట మాట లేకుండా శ్రోతలు అలా నిలబడిపోయారు.

© Katha Jharna 2008

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

Telugu K, Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy

నేను ఎవరు?

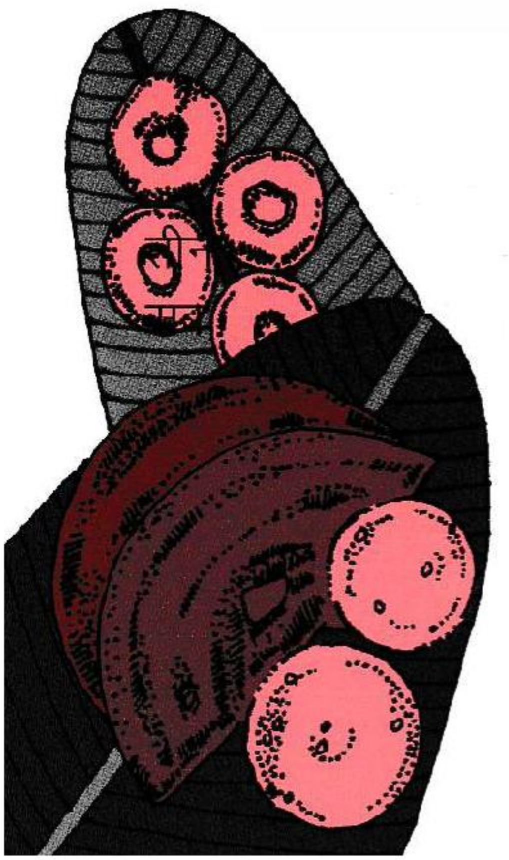
మెరిసే పసుపు రంగు బంతి
ఏ ఆట కోసం కాదు
మీ నోటిలో పెట్టుకోండి
దాని తీపిని ఆస్వాదించండి!

మూడు మూలల ఇంటి లోపల
బంగాళాదుంప, మసాలా మిశ్రమం
ప్రతి ఒక్కరూ ఇష్టంగా తింటారు

గుండ్రటి, లోతు తక్కువ గిన్నెలలో
ఆవిరితో ఉడుకుతాయి
సాంబారు, పచ్చడి, కారం-
దేనితోనైనా బాగుంటాయి

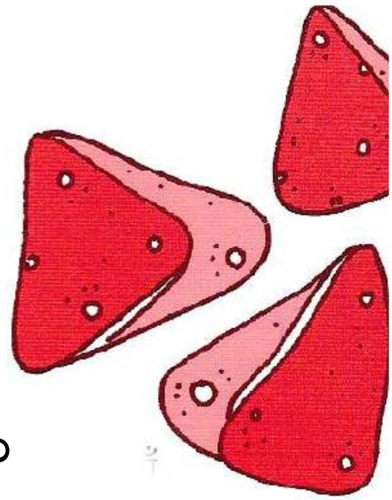
శనగపప్పు, బెల్లం ఉడకబెట్టు
ఆరినాక ఉండలా చుట్టు
దోసె పిండిలో ముంచి నూనెలో వేయించు
వేడిగా ఉన్నప్పుడే కమ్మగా ఆరగించు!

గోధుమ పిండితో నన్ను చేస్తారు
గుండ్రంగా, చదునుగా ఉంటాను
మరిగే నూనెలో దూకితే
లావుగా పొంగిపోతాను!

చిక్కుపడిన తాడులా గుండ్రంగా ఉంటాను
నూనెలో వేయించి చక్కెర పాకంలో వేస్తారు
వేడిగా తినడం మంచిది - త్వరపడండి! త్వరపడండి!

నిప్పు పైన ఒక గుండ్రని, నల్ల పళ్లెం
పళ్లెం పైన పలచటి, తెల్లటి వృత్తం
ఆగండి! ఇది కాలి, గోధుమ రంగులోకి మారుతోంది...
ఆలుగడ్డ మసాలా పెట్టండి, తినటానికి సిద్ధం!

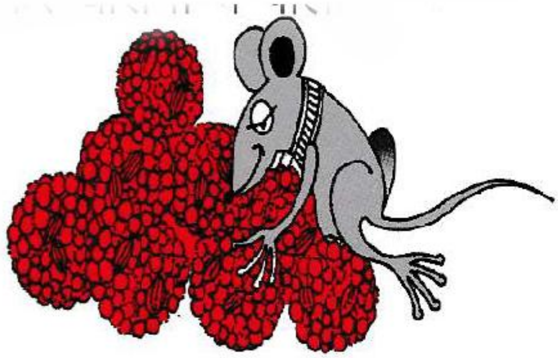

బియ్యం, పాలు, చక్కెర
వీటితో పలచగా ఉండేలా వండుతారు
ఏలకలు, జీడిపప్పు వేస్తారు
వేడుకలు, పండగలలో తప్పకుండా ఉంటాను

బియ్యం, పెసరపప్పు కలిపి వండుతారు
తీపి కోసం బెల్లం కలుపుతారు
ఏలకలు, నెయ్యి, పప్పులతో రుచిగా ఉంటాను

చుట్లు చుడుతూ నూనెలో వేయిస్తారు:
కరకరలాడుతూ రుచిగా ఉంటాను
పళ్లను అప్పుడప్పుడు పరీక్షిస్తాను!

గుండ్రంగా, మధ్యలో చిల్లుతో ఉంటాను
బయట కరకరలాడుతూ, లోపల మెత్తగా ఉంటాను
సాంబారు, పచ్చడితో తింటారు
పెరుగు కలిపి ఉంచితే నా పేరు, రుచి మారిపోతాయి

కాగితం పొరలతో చుట్టినట్లు ఉంటాను
లోపల చెక్కర లేదా బెల్లం పొడితో ఉంటాను

ఇడ్లీ, దోస, పొంగలి, లడ్డూ, జిలేబీ, పూర్ణం, పూతరేకులు,
మురుకులు, వడ, పూరీ, సమోసా, పాయసం

నన్ను బాగా వాయించు!
నేను సంగీతం వినిపిస్తాను!
ఇద్దరం కలిసి ఇలాగే ఆడదాం!

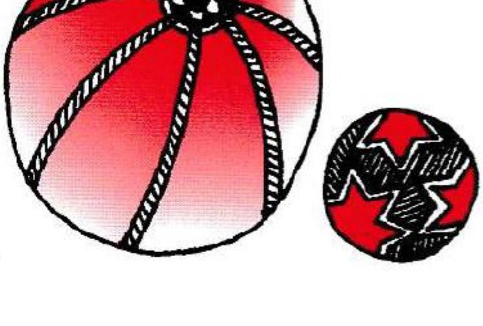

నేను ఎగరగలను - కానీ డేగను కాదు
కిందకి వాలతాను - కానీ గుడ్లగూబను కాదు
రంగురంగులవాడిని - కానీ చిలుకను కాదు
పిల్లలు నాతో ఆడుకోటానికి ఇష్టపడతారు!

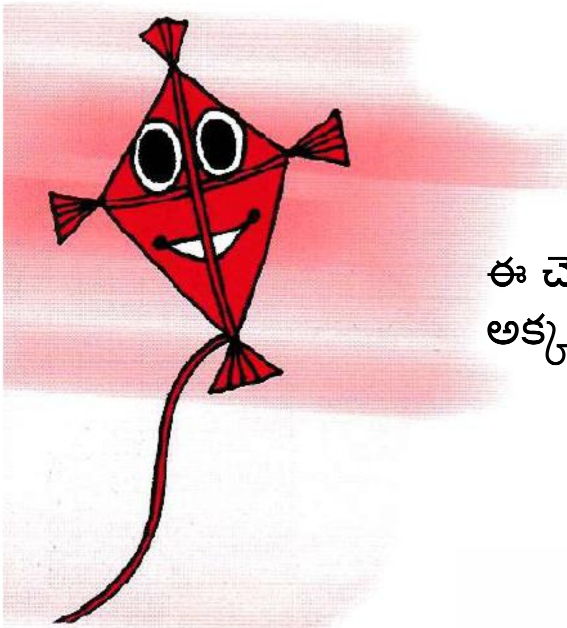
ఈ పురాతన ఆట కోసం
మనకు కావలసిందల్లా
తాడు, కొంతమంది స్నేహితులు
నువ్వు నాతో ఆడతావా?

గాలిలో పైకి చాలా ఎత్తుకు వెళతాను
చెట్ల చిటారు కొమ్మలను చేరుకుంటాను
కిందికి వస్తాను, మళ్లీ పైకి వెళతాను!
పైకి కిందికి, పైకి కిందికి, పైకి కిందికి

నా చుట్టూ తాడు చుట్టండి
ఒడుపుగా కిందకి విసరండి-
ఒంటి కాలి మీద గిర్రున తిరుగుతాను

వేళ్లతో తడితే
పైకి వెళతాను
సూదితో గుచ్చితే
బూమ్ అంటూ పగులుతాను!

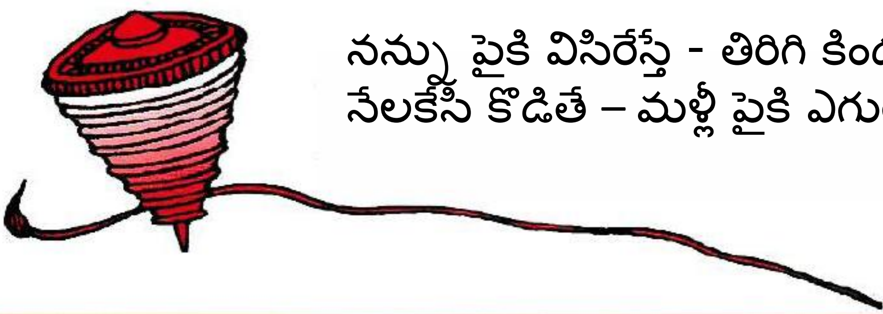
ఈ చెక్క ఇంట్లో పద్నాలుగు గదులు ఉన్నాయి
అక్కడ ఎవరు ఉన్నారు? నాట్యం చేసే డెబ్బై పిల్లలు!

చిన్నగా ఉన్న దేనినైనా-
మీ కళ్లకు పెద్దగా కనపడేలా చేస్తాను!

ఊగుతూ, గిరగిరా తిరుగుతూ
నా ఏనుగులు, గుర్రాలు
పిల్లల్ని వినోదపరుస్తాయి

నా కాళ్లు నడవవు, చేతులు చప్పట్లు కొట్టవు
నోరు మాట్లాడదు, వేళ్లు చిటికెలు వేయవు
పిల్లలు దగ్గరలో ఉన్నప్పుడు ప్రాణం పోసుకుంటాను
వాళ్లు నాతో ఆడుకుంటారు, ఎంతో ముద్దు చేస్తారు

నన్ను పైకి విసిరేస్తే - తిరిగి కిందకి పడతాను
నేలకేసి కొడితే – మళ్లీ పైకి ఎగురుతాను

ఉయ్యాల, బెలూన్, బొమ్మ, బంతి, భూతద్దం, రంగులరాట్నం,
గాలిపటం, తాడాట, వామనగుంట, బొంగరం, డప్పు

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

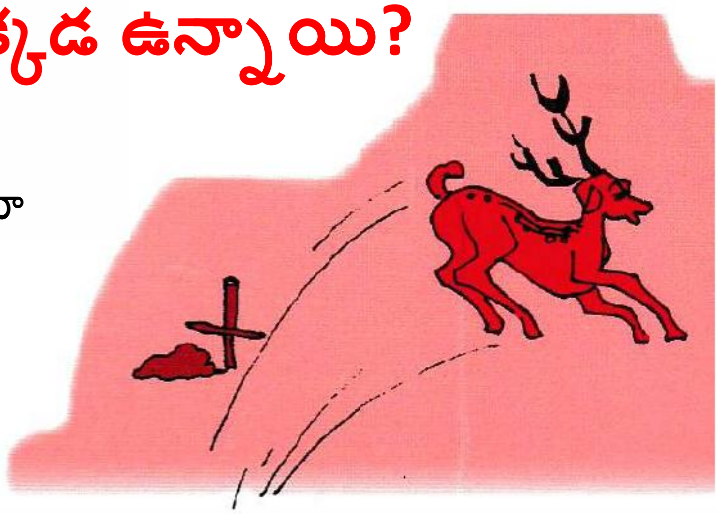
P. Saraswati V. Vijayakanthi

Telugu K. Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy

85 టమాటలన్నీ ఎక్కడ ఉన్నాయి?

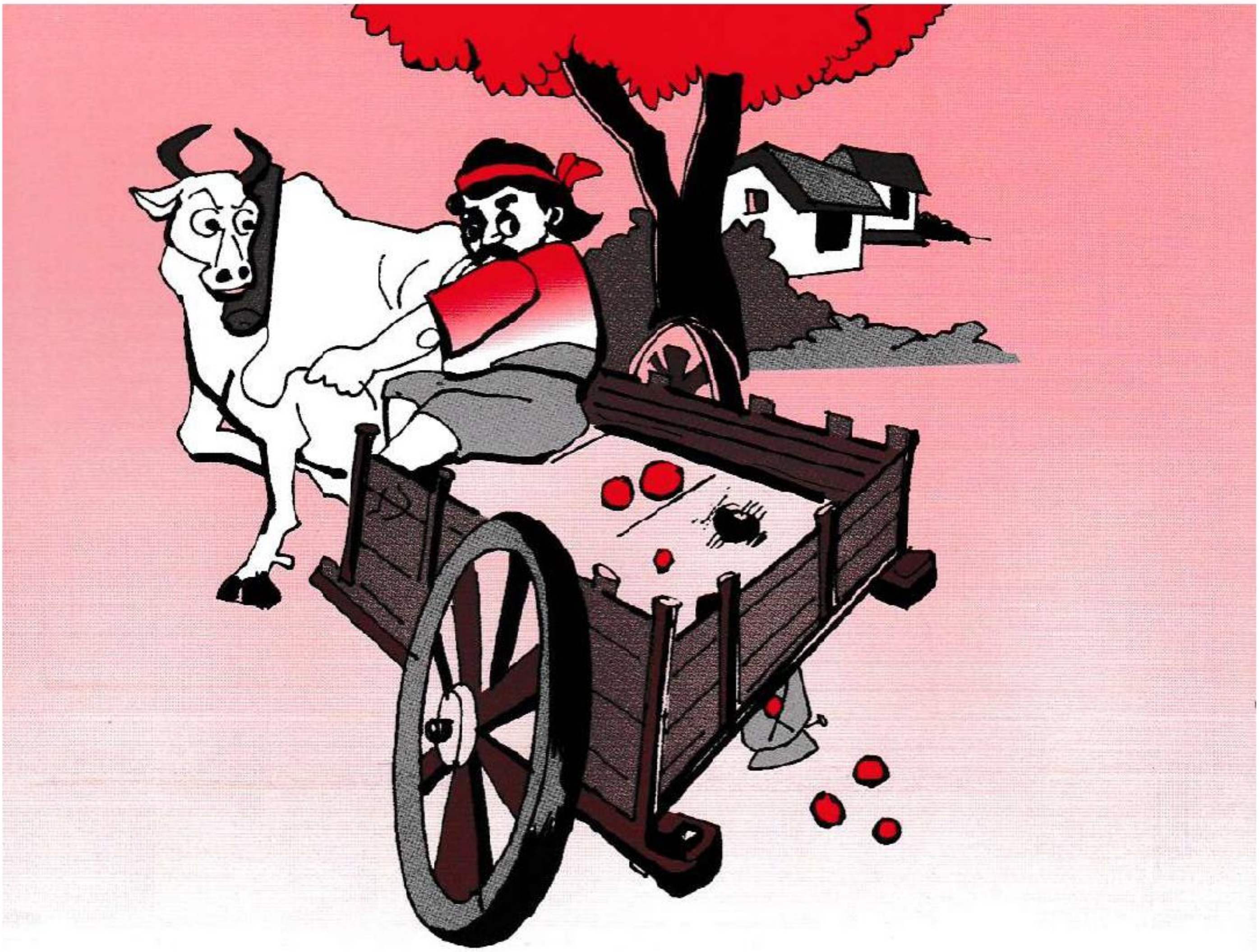

మోహన్ తోట చాలా బాగుంది. టమోటా మొక్కలు బాగా పెరిగాయి. వాటి పండ్లు గట్టిగా, ఎర్రగా ఉన్నాయి. మోహన్ తన టమోటాల గురించి చాలా గర్వపడ్డాడు!

ఒక రోజు ఒక జింక తోటలోకి వచ్చింది. మోహన్ దానిని భయపెట్టడానికి ఒక రాయిని తీసుకున్నాడు. కానీ అతని భార్య, "జింకను కొట్టవద్దు! అది కొన్ని టమోటాలను తిని వెళ్లిపోతుంది," అని చెప్పింది.

కానీ మోహన్ ఆమెను నమ్మలేదు. తోట చుట్టూ కంచె కట్టాడు. "ఇప్పుడు టమోటాలు సురక్షితంగా ఉన్నాయి," అని అతను అనుకున్నాడు.

అప్పుడు తోటకు పక్షులు గుంపులుగా రావడం ప్రారంభించాయి. అవి టమోటాల విందు చేసుకున్నాయి! పాపం మోహన్, "నా టమోటాలను ఎవరూ కొనరు!" అని ఆందోళన చెందసాగాడు.

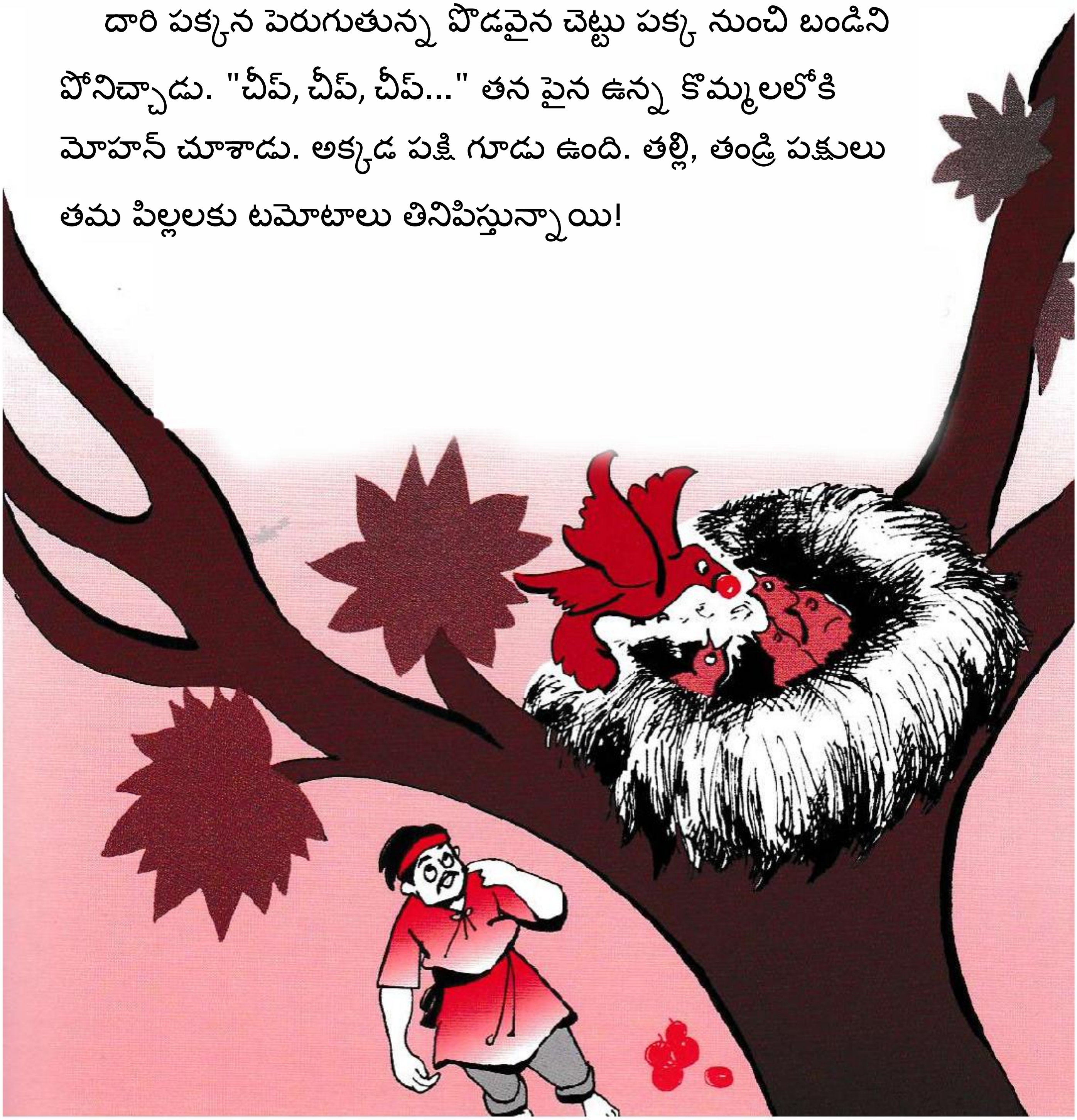
మరుసటి రోజు తెల్లవారుజామున తోటకు వెళ్లి పండిన టమోటాలు అన్నింటినీ కోసుకున్నాడు. వాటన్నింటినీ ఒక బండిలోకి ఎక్కించి పట్టణానికి బయలుదేరాడు. ఎద్దు వేగంగా వెళ్లేలా అదిలించసాగాడు.

పట్టణంలో, మోహన్ తన బండిని ఆపి టమోటాలు తీసుకోవడానికి వెళ్లాడు. అయ్యో! బండి ఖాళీగా ఉంది! "నా టమోటాలు ఎక్కడ ఉన్నాయి?" అతను విలపించాడు. తరవాత పరీక్షగా చూశాడు. ఆ! బండి వెనక ఒక రంధ్రం ఉంది! ఆ రంధ్రం గుండా టమోటాలన్నీ పడిపోయాయి!

మోహన్ ఏడుస్తూ కూర్చోకుండా, "నా టమోటాలన్నింటినీ కనుగొంటాను!" అని శపథం చేశాడు. అతను బండిని తిప్పి వెనక్కి వెళ్లాడు. కానీ అతనికి ఒక్క టమోటా కూడా కనపడలేదు!

ఇది చాలా గందరగోళంగా ఉంది. అప్పుడు మోహన్ రెండు జింక పిల్లలను గమనించాడు. అవి టమోటాలను ఇష్టంగా తింటున్నాయి!

దారి పక్కన పెరుగుతున్న పొడవైన చెట్టు పక్క నుంచి బండిని పోనిచ్చాడు. "చీప్, చీప్, చీప్..." తన పైన ఉన్న కొమ్మలలోకి మోహన్ చూశాడు. అక్కడ పక్షి గూడు ఉంది. తల్లి, తండ్రి పక్షులు తమ పిల్లలకు టమోటాలు తినిపిస్తున్నాయి!

అదే చెట్టు మరొక కొమ్మపై, కొన్ని ఉడతలు కబుర్లు చెప్పుకోవడం అతను చూశాడు. అవి కూడా టమోటాలను తింటున్నాయి! ‘నా టమోటాలు నాకు తిరిగి దొరకవు,’ అతను తనలో తాను అనుకున్నాడు.

ఇప్పుడు ఎద్దును అదిలించకుండా దాని వేగంలో వెళ్లనిచ్చాడు. వంపులు తిరిగిన దారిలో బండి నెమ్మదిగా వెళుతోంది. కొంతసేపటి తరవాత అది ఒక చిన్న ఇంటి దగ్గరకు వచ్చింది. లోపల పిల్లలు నవ్వుతూ ఆడుకుంటున్న శబ్దం మోహన్‌కి వినిపించింది.

ఆ శబ్దానికి ఆకర్షితుడై, బండిని ఆపాడు. ఎంత చక్కటి దృశ్యం! పిల్లలందరి చేతుల్లో టమోటాలు ఉన్నాయి. వారి ముఖాలు చిరునవ్వులతో వెలిగిపోతున్నాయి. "నా విలువైన టమోటాలు ఈ లోకంలోకి ఎంత ఆనందాన్ని తెచ్చాయి!" అనుకున్నాడు మోహన్.

తన టమోటాలు పోవడం ఇప్పుడు అతన్ని బాధపెట్టడం మానేసింది. తేలికైన హృదయంతో అతను ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

మూడు బంగారు బొమ్మలు

విజయనగరం ఉత్సాహంతో కళకళలాడుతోంది. ఆ నగరానికి వచ్చిన ఒక పండితుడు తనతో పాటు మూడు బంగారు బొమ్మలను తీసుకువచ్చాడు. మూడు బొమ్మలు సరిగ్గా ఒకేలా కనిపించాయి. వాటిని చూసిన ప్రతి ఒక్కరూ అవి ఒకేలా ఉన్నాయని భావించారు.

"ఈ మూడు బొమ్మలు ఒకేలా కనిపిస్తాయి. కానీ, వాటిలో ప్రతి ఒక్కటి మిగతా రెండింటి కంటే ప్రత్యేకమైనవి," అని పండితుడు అన్నాడు.

"ఎవరైనా బొమ్మల మధ్య తేడాలను కనుగొనగలిగితే, అతనికి బొమ్మలతో పాటు 10,000 బంగారు నాణాల బహుమతిని ఇస్తాను. బొమ్మల మధ్య తేడాలను పది రోజుల లోపల ఎవరూ కనుగొనలేకపోతే, మీరు నాకు 10,000 బంగారు నాణాలు ఇవ్వాలి!" అని అతను ప్రకటించాడు,

ఇది రాజుకు అతను విసిరిన సవాలు. అందుకు రాజు ఒప్పుకున్నాడు.

రాజ్యం అంతటా సందడి, గుసగుసలు వ్యాపించాయి! బొమ్మలను ప్రదర్శనలో ఉంచారు. వాటిని చూడటానికి ప్రజలు గుమిగూడారు.

తొమ్మిది రోజులు గడిచిపోయాయి. కానీ తేడాలను ఎవరూ గుర్తించలేదు.

రాజు ఆందోళన చెందాడు. 'ఈ పండితుడు బహిరంగంగా విజయాన్ని ప్రకటిస్తాడు. ఓటమిని ఒప్పుకోవటం నేను భరించలేను!' అని అతను అనుకున్నాడు.

"ఓ రాజా, ప్రశాంతంగా ఉండండి. బొమ్మల మధ్య తేడాలను సమయం లోపల కనుగొంటాను," అని తెనాలి రామలింగడు అన్నాడు.

మరుసటి రోజు, తెనాలి రామలింగడు స్వయంగా వచ్చి బొమ్మలను పరిశీలించాడు. ఒక గుంపు గుమిగూడింది. రాజ్య గౌరవాన్ని వాళ్ల తెలివైన మంత్రి ఎలా నిలబెడతాడు?

కొంతసేపటి తరవాత, తెనాలి రామలింగడు సభ నుండి బయటకు వెళ్లి సన్నని పుల్లతో తిరిగి వచ్చాడు. దానిని అతను మొదటి బొమ్మ చెవిలో పెట్టాడు. అతను పుల్లను పెట్టినప్పుడు, అది బొమ్మ రెండవ చెవి నుండి బయటకు వచ్చింది!

అతను రెండవ బొమ్మ చెవిలో పుల్లను పెట్టాడు. ఈసారి అది బొమ్మ నోటి ద్వారా బయటకు వచ్చింది!

కానీ, మూడవ బొమ్మ చెవిలో పుల్లను పెట్టినప్పుడు, అది బయటకు రాలేదు!

తెనాలి రామలింగడు పండితుడి వైపు తిరిగి, "నువ్వు ఎదురు చూస్తున్న తేడాలు ఇవే: మొదటి బొమ్మ మూర్ఖుల గురించి చెపుతుంది. మూర్ఖుడి చెవిలోకి వెళ్లేది మరొక చెవిలో నుండి వస్తుంది. రెండవ బొమ్మ సామాన్యుల గురించి చెపుతుంది. వారు ఏమి విన్నా అది వాళ్ల నోటి నుండి వస్తుంది.

"మూడవ బొమ్మ మనకు తెలివైన వ్యక్తిని చూపిస్తుంది. తెలివైన వ్యక్తి మాట్లాడే ముందు ఆలోచిస్తాడు. ఈ వ్యక్తి ఏమి విన్నా అది మొదట మనస్సులో ఉంటుంది."

పండితుడి నోట మాట రాలేదు. అతను తెనాలి రాముడికి నమస్కరించి మూడు బంగారు బొమ్మలను అతనికి ఇచ్చాడు. తరవాత అతనికి నాణాల సంచిని ఇచ్చాడు. జనం హర్షధ్వానాలు చేశారు.

వెంటనే రెండు బహుమతులను రాజుకు అందజేశాడు తెనాలి రామలింగడు. అతనికి పది వేల బంగారు నాణాలు ఇచ్చి సన్మానించాడు రాజు.

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

87

మా తోట

నీలి ఆకాశం... పిల్ల గాలులు... లేత ఎండ... గాలికి ఊగుతున్న అనేక రంగుల పూలతో నిండిన తోట! గులాబీ, మల్లె, బంతి పువ్వు, కమలం, చేమంతి, మందార- ఇవన్నీ తోటలో కలిసి ఉన్నాయి.

పువ్వుల మధ్య పొదలు, గడ్డి, పాకే తీగలు ఉన్నాయి! అన్ని వన్నెల ఆకుపచ్చతో పువ్వుల రంగులు ఇంకా మెరిసిపోతున్నాయి, వాటి అందాన్ని మరింత పెంచుతున్నాయి.

అక్కడ ఉండే వాళ్లు తమ తోట గురించి ఎంతో గర్వ పడతారు!

ఒక రోజు తోటమాలి ఒక కొత్త పూల మొక్కను తెచ్చాడు. దానిని తోట మధ్యలో నాటాడు. దానివి అసాధారణమైన ఎరుపు రంగు పువ్వులు. ఇతర పువ్వులు నిరాశ చెందాయి! కొత్త ఎర్ర పువ్వును అవి ఇష్టపడలేదు.

కొత్త పువ్వు ఒంటరిగా మిగిలిపోయింది. అది నిశ్శబ్దంగా దుఃఖిస్తోంది.

ఒక రోజు, ఒక చిన్న, తెల్ల గులాబీ దానిని గమనించింది. "నువ్వు ఎక్కడి నుండి వచ్చావు?" అని అది అడిగింది.

ఎర్రటి పువ్వు ముఖం విప్పారింది. చిన్న, తెల్ల గులాబీకి తాను వచ్చిన సుదూర ప్రదేశం గురించి చెప్పింది. చిన్న, తెల్ల గులాబీ ఆసక్తిగా వింది. ఎర్రటి పువ్వుకు అది ఇక్కడి వివరాలు చెప్పింది: రుతువులలో మార్పులు, నేలల్లో తేడాలు, అన్ని మొక్కల వివరాలు. త్వరలో రెండు పువ్వులూ మంచి స్నేహితులు అయ్యాయి. అవి ప్రతి రోజూ చాలా విషయాలు మాట్లాడుకునేవి. వాటి స్నేహం రోజురోజుకీ పెరుగుతోంది.

అలా ఉండగా ఒక రోజు తోటమాలి చాలా కొత్త మొక్కలను తెచ్చాడు. తోటలోని మొక్కలు ఆందోళన చెందసాగాయి. వాటి అందమైన తోట వివిధ రకాల పూలతో నిండిపోతుందా? అవి ఆందోళనతో వేచి ఉన్నాయి.

"మీరు అంతగా ఎందుకు చింతిస్తున్నారు? ఈ పువ్వులు మన తోటలోకి వచ్చాయి. త్వరలో అవి మన స్నేహితులు అవుతాయి!" అని చిన్న, తెల్ల గులాబీ చెప్పింది. దాని మాటలు కొన్ని పువ్వులకు ఓదార్పును ఇచ్చాయి!

తేనె తాగడానికి తేనెటీగలు, సీతాకోకచిలుకలు వచ్చినప్పుడు, కొన్ని పువ్వులు, "కొత్త పువ్వుల వద్దకు వెళ్లవద్దు. అవి మా స్నేహితులు కాదు!" అని అరిచేవి.

కానీ తేనెటీగలు, సీతాకోకచిలుకలు చాలా తోటలను చూశాయి. "మీరు ఎంత అదృష్టవంతులు! ఇక్కడ మీకు సారవంతమైన నేల ఎంతో ఉంది. తాజా గాలులు, నీరు, సూర్యకాంతి ఉన్నాయి. చాలా రకాల పురుగులు కూడా ఉన్నాయి!" అని అవి సమాధానం ఇచ్చాయి.

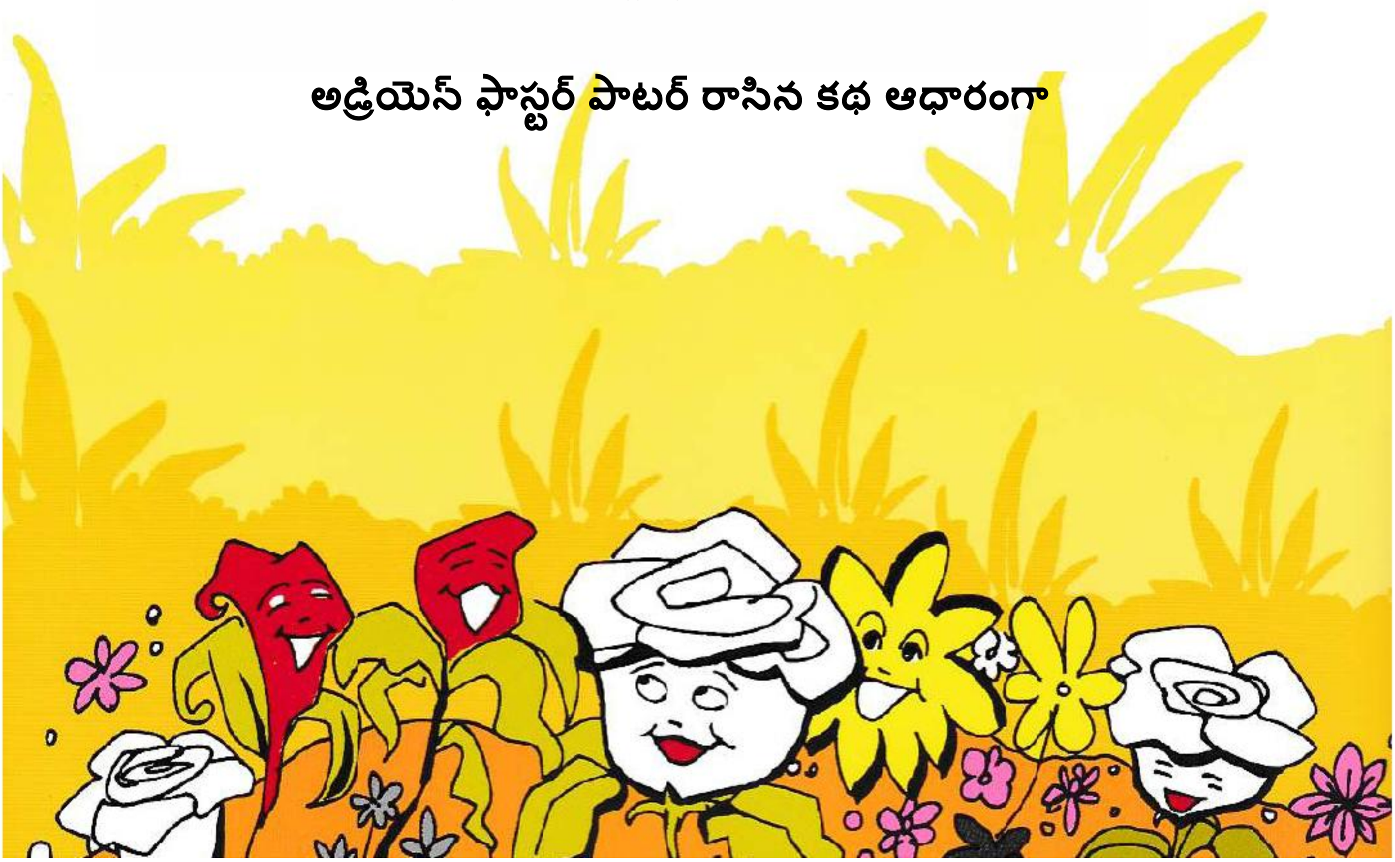
ఇప్పటికే కొత్త మొక్కలు బాగా పెరుగుతున్నాయి. సూర్యకిరణాలు ప్రతి పువ్వును కాంతివంతం చేస్తున్నాయి. వాన చినుకులు వాటిని తడుపుతున్నాయి. పిల్ల గాలులు వాటిని తాజాగా చేస్తున్నాయి. తోట అద్భుతంగా ఉంది!

తోటను చూడటానికి దగ్గర, దూరాల నుండి ప్రజలు వస్తున్నారు.

పాత పువ్వుల భయాలు పోయాయి. "తెల్ల గులాబీ, తేనెటీగలు, సీతాకోకచిలుకలు అన్నీ నిజమే చెప్పాయి!" అని అవి గ్రహించాయి. "కొత్త పువ్వులు మాకు ఎటువంటి హాని చేయలేదు! అవి మా స్థానాన్ని ఆక్రమించలేదు!"

ఇప్పుడు తోట ప్రశాంతంగా ఉంది, స్నేహంతో ఐక్యంగా ఉంది. "ఎన్ని రంగులో చూడండి! ఎన్ని రకాల పువ్వులో! ఇంత అద్భుతమైన తోటను మేం ఎప్పుడూ చూడలేదు!" అని సందర్శకులు ఆశ్చర్యపోతారు.

అడ్రియెస్ ఫాస్టర్ పాటర్ రాసిన కథ ఆధారంగా

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati   V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi   S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

88 మూర్ఖులు కావాలి!

అక్బర్, బీర్బల్ వాదులాడుకుంటున్నారు. "ఒక వ్యక్తి జ్ఞానో కాదో తేలికగా చెప్పవచ్చు. కానీ మూర్ఖులను గుర్తించడం అంత తేలిక కాదు," అన్నది అక్బర్ వాదన.

"జ్ఞానుల కంటే మూర్ఖులను గుర్తించడం తేలిక," అన్నది బీర్బల్ వాదన.

"రేపు మధ్యాహ్ననికి ఎనిమిది మంది మూర్ఖులను చూపిస్తే, వాళ్లకి బహుమతులు ఇస్తాను. మీకు కూడా బహుమతి ఉంటుంది!" అన్నాడు అక్బర్.

దాంతో మరునాటి ప్రశాంత శీతాకాలపు ఉదయాన మూర్ఖుల కోసం వెతుకుతూ బీర్బల్ బయలుదేరాడు.

అతను చూసిన మొదటి వ్యక్తి గాడిదపై స్వారీ చేస్తున్నాడు. ఆ వ్యక్తి తన తలపై ఒక పెద్ద మూటను మోస్తున్నాడు. "గాడిద వీపుపై కాకుండా నీ తలపై మూటను ఎందుకు పెట్టుకున్నావు?" అని బీర్బల్ అడిగాడు.

"నా గాడిద చాలా సంవత్సరాలుగా నాకు సేవ చేసింది. ఇప్పుడు అది ముసలిది అయ్యి దాని బలాన్ని కోల్పోయింది. దాని మీద ఎక్కువ బరువు వెయ్యకూడదని మూటను నెత్తి మీద పెట్టున్నాను," అని ఆ వ్యక్తి జవాబు ఇచ్చాడు.

బీర్బల్ నవ్వాడు. "ఈ మధ్యాహ్నం రాజభవనానికి రా. రాజు నీకు బహుమతి ఇస్తాడు," అని చెప్పి ముందుకు సాగిపోయాడు.

కొంతసేపటి తరవాత అతనికి ఒక రైతు, అతని కొడుకు కనిపించారు. ఒక పొలంలో వాళ్లు ఏదో వెతుకుతున్నారు. వాళ్ల దగ్గరకు వెళ్లి, "ఏం వెతుకుతున్నారు?" అని బీర్బల్ అడిగాడు.

"పాతిపెట్టిన మా సొమ్ము కోసం వెతుకుతున్నాం," రైతు అన్నాడు.

"గుర్తుగా ఏమీ పెట్టలేదా?" అని బీర్బల్ అడిగాడు.

"పొలంలో నాట్యం చేస్తున్న నెమలి దగ్గర మేం గుంత తవ్వాం," అని కొడుకు అన్నాడు.

బీర్బల్ నవ్వుతూ వాళ్లని రాజభవనానికి రమ్మని చెప్పాడు. కొంచెం దూరం వెళ్లిన తరవాత దారి మధ్యలో గొడవ పడుతున్న ఇద్దరు వ్యక్తులు కనిపించారు. వాళ్లని ఆపి, "మీరు ఎందుకు గొడవ పడుతున్నారు?" అని బీర్బల్ అడిగాడు. ఆ వ్యక్తుల్లో ఒకతను, "ఒక ఎద్దు ఉంటే బాగుంటుందని ఇతనికి చెప్పాను. నా ఎద్దు మీదకి పులిని పంపిస్తానని అతను బెదిరిస్తున్నాడు!" అని చెప్పాడు. "నీ ఎద్దును నా పులి తినేలా తప్పకుండా చేస్తాను," అని రెండవ వ్యక్తి అన్నాడు.

బీర్బల్ చుట్టూ చూసి, "నీ పులి ఎక్కడ ఉంది?" అని అడిగాడు.

"దేవుడిని వరం అడగాలని అనుకుంటున్నాం. నేను ఎద్దును అడుగుతానంటే, ఇతను పులిని అడుగుతాడంట. నా ఎద్దు చనిపోవాలని అతను కోరుకుంటున్నాడు," అని మొదటి వ్యక్తి అన్నాడు.

బీర్బల్ నవ్వాడు. వాళ్లిద్దరినీ రాజభవనానికి రమ్మని చెప్పాడు.

కొంచెం దూరం వెళ్లేసరికి బురద గుంటలో పడిపోయిన వ్యక్తి కనిపించాడు. ఆ మనిషి తన చేతులను గాలిలో పట్టుకుని ఉన్నాడు. అతనికి సహాయం చేయడానికి బీర్బల్ చేయి చాపాడు. "నా చేతులను ముట్టుకోవద్దు! నేను చేస్తున్న బీరువా కొలతలు ఇప్పుడే తీసుకున్నాను. నా చేతులను కదిలిస్తే వాటిని మరచిపోతాను," అని ఆ వ్యక్తి అన్నాడు.

అతన్ని కూడా రాజభవనానికి రమ్మని బీర్బల్ చెప్పాడు.

మధ్యాహ్నం అయింది. సభికులందరూ ఉన్నారు. బీర్బల్ పిలిచిన ఆరుగురు వ్యక్తులు తాము చేసిన పని వివరించారు. అందరూ నవ్వుతుంటే, వాళ్లు గందరగోళంగా చుట్టూ చూశారు. అక్బర్ బహుమతులు ఇవ్వటంతో వాళ్లు సంతోషంగా వెళ్లిపోయారు.

బీర్బల్ వైపు తిరిగి, "మీకు బహుమతి లేదు! ఎనిమిది మంది మూర్ఖులను తెమ్మంటే మీరు ఆరుగురిని మాత్రమే తెచ్చారు!" అని అన్నాడు అక్బర్.

"మూర్ఖుల కోసం వెతుకుతూ సగం రోజు గడిపిన నేను ఏడవ మూర్ఖుడిని! ఎనిమిదవ మూర్ఖుడు..." అంటూ వాక్యం పూర్తి చెయ్యలేదు బీర్బల్.

"మూర్ఖులను వెదకమని మిమ్మల్ని పంపిన నేనే ఎనిమిదవ మూర్ఖుడిని!" అని అక్బర్ అన్నాడు. రాజభవనం నవ్వులతో ప్రతిధ్వనించింది.

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

మేక పిల్ల సాహసం

ఒకప్పుడు ఒక మేక పిల్ల తన అమ్మా, నాన్నలతో అడవిలో ఉండేది. ఈ మేక పిల్ల గుహను వదిలి బయటి ప్రపంచాన్ని చూడాలని అనుకునేది. కానీ దాని అమ్మా, నాన్నా, "అడవిలో సింహాలు, పులులు ఉన్నాయి. నువ్వు ఒంటరిగా బయటకు వెళ్లకూడదు!" అని చెప్పేవి.

ఒక రోజు మేక పిల్లకి ఏమీ తోచటం లేదు. దాని అమ్మా, నాన్నలు మేత కోసం బయటకు వెళ్లాయి. 'ఎంతసేపు ఇలా ఉండాలి?' అది బాధపడింది.

మెల్లగా అది బయటకి చూసింది. పక్షులు పాడుతున్నాయి. చెట్లలో ఉడతలు కిచకిచలాడుతున్నాయి. పిల్ల గాలికి ఆకులు ఆడుతున్నాయి. మేక పిల్ల మంత్రముగ్ధురాలైంది! అది బయటికి అడుగు పెట్టింది.

చెట్ల మధ్య నడుస్తూ, మేక పిల్ల అడవిని ఆసక్తిగా చూసింది. ప్రతి కొత్త దృశ్యం దానిని మరింత దూరం తీసుకుని వెళ్లింది. చీకటి పడే వరకు అది అలా తిరుగుతూనే ఉంది.

ఇప్పుడు ఇంటికి వెళ్లే సమయం అయ్యింది. కానీ మేక పిల్లకు దారి తెలియలేదు! అది ఏం చేయాలి? అది ఒక నిమిషం ఆలోచించి, దాక్కోవడానికి సురక్షితమైన స్థలం కోసం వెతకసాగింది.

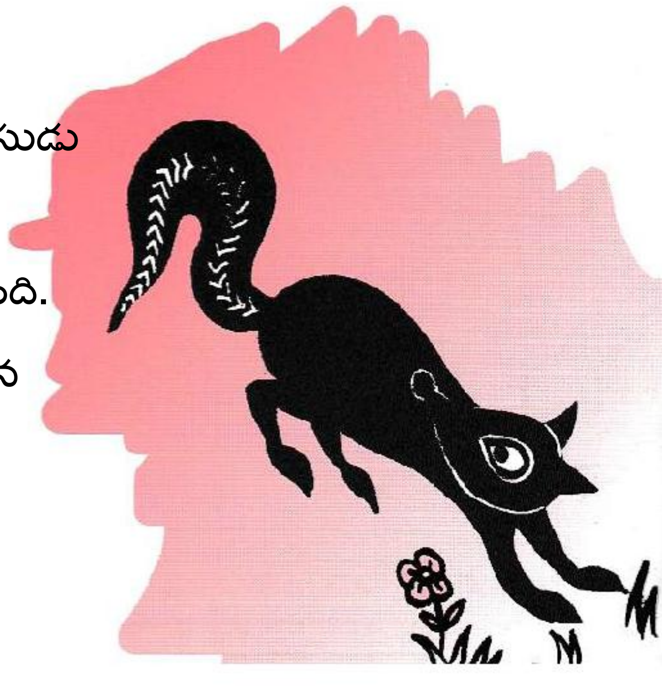

ఓహ్! ఇక్కడ ఒక గుహ ఉంది! ఆ మేక పిల్ల లోపలికి తొంగి చూసింది. గుహ ఖాళీగా ఉంది. అది అక్కడే వేచి ఉండాలని నిర్ణయించుకుంది. ఏ క్షణంలోనైనా దాని అమ్మా, నాన్నలు దాని కోసం వెతుకుతూ వస్తాయి. ఆ మేక పిల్లకి ఆ నమ్మకం బలంగా ఉంది.

అది ఒక నక్క గుహ అని దానికి తెలియదు! నక్క బయటకు వెళ్లింది. అప్పుడే అది తిరిగి వచ్చింది. మరొక జంతువు ఉనికిని గ్రహించి, గుహ ప్రవేశ ద్వారం వద్ద ఆగి, "ఎవరక్కడ! నా గుహ నుండి బయటకు రా!" అని పిలిచింది.

అమ్మా, నాన్నలు ఉంటే ఎంతో బాగుండేదని పిల్ల మేక ఎంతగానో అనుకుంది! కానీ అప్పుడు దానికి ఒక ఆలోచన వచ్చింది. అది లోతైన స్వరంతో బిగ్గరగా మాట్లాడసాగింది: "ఓయ్! నేను సింహ రాజు మామను! నేను రాత్రికి పులులను తింటాను! వెళ్లి నాకు యాభై పులులను తీసుకునిరా!"

నక్క వణికిపోయింది. 'నా గుహలో ఒక రాక్షసుడు నివాసం ఏర్పరచుకున్నాడు!' అని అనుకుంది. దాంతో అది పులుల నాయకుడు వద్దకు పరిగెత్తింది.

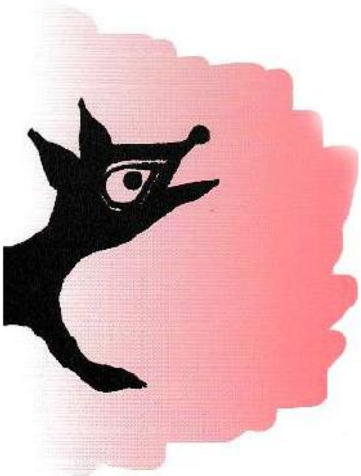
"పులి మామా! నా ఇంట్లో ఒక భయంకరమైన జంతువు ఉంది. భోజనానికి యాభై పులులను తెమ్మని అడుగుతోంది!" అని నక్క చెప్పింది.

"యాభై పులులను ఎలాంటి జంతువు తింటుంది?"

"పులి మామ, అది చాలా పెద్దది!" అని నక్క అంది.

"దాన్ని తరిమివేస్తాను. వెంటనే అక్కడికి నన్ను తీసుకుని వెళ్లు!" అని పులుల నాయకుడు అడిగింది.

ఇంతలో మేక పిల్ల అమ్మా, నాన్నలు తమ బిడ్డ కోసం వెతుకుతున్నాయి. దాని అడుగుజాడలను అనుసరించి నక్క గుహకి అవి చేరుకున్నాయి.

మేక పిల్లను చూసి అవి ఎంతో సంతోషించాయి! జరిగినదంతా వాటికి మేక పిల్ల చెప్పింది. నక్క త్వరలో తిరిగి వస్తుందని హెచ్చరించింది. అది ఒక పులిని కూడా తీసుకుని రావచ్చు!

తప్పించుకోవడానికి మేకలకు ఒక ఉపాయం కావాలి. అవి చాలా ఆలోచించాయి.

త్వరలోనే నక్క తిరిగి వస్తున్న శబ్దం వినిపించసాగింది. కానీ ఆ కొత్త శబ్దం ఏమిటి? లోగొంతుకలో గుర్రుమెటోంది! అది మెల్లగా దగ్గర అవుతోంది. అది బిగ్గరగా గర్జించింది. కాసేపటికి ఆ శబ్దం గుహను నింపింది! మూడు మేకలు గుహలో మరింత లోపలికి వెళ్లాయి.

నక్క మళ్లీ తన గుహలో వింత జంతువుల ఉనికిని గ్రహించింది. కానీ అది సవాలు విసిరే లోపే, "ఆఆఆఆఆ! ఆఆఆఆఆ!" అనే భయంకరమైన కేక వినిపించింది. పిల్ల మేక చెవిని తల్లి మేక లాగుతోంది!

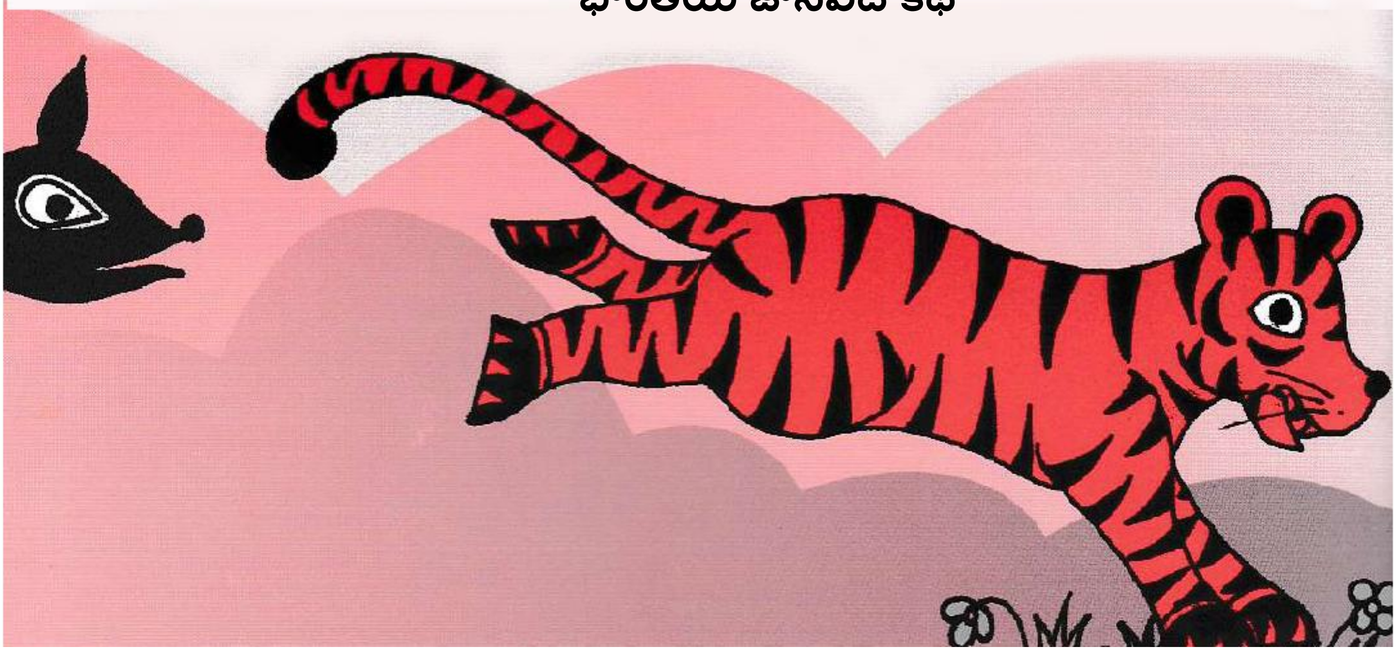
ఇప్పుడు తండ్రి మేక లోతైన స్వరంతో, "ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు, బిడ్డా?" అని అడిగింది. తల్లి మేక కూడా తన స్వరాన్ని మార్చుకుంది. "నా ముద్దుల బిడ్డకి ఆకలిగా ఉంది!" అని ఆమె అంది. "ఇది ఇప్పటికే ఏనుగు, ఎలుగుబంటి, గేదెను తింది. చివరిగా దానికి రుచికరమైన పులి కావాలంట!"

"అంతేనా? కాస్త ఆగండి. దగ్గరలో చాలా పులులు ఉన్నాయి! చాలా పులులను తీసుకునిరమ్మని ఒక నక్కకు చెప్పాను!" అన్నాడు తండ్రి.

దాంతో నక్క, పులి నాయకుడు వణికిపోయాయి. "ఏనుగులను, ఎలుగుబంట్లను, గేదెలను ఆ పిల్ల మింగేసింది! గుహలోకి వెళితే నన్ను ఏం చేస్తుందో?" అంటూ పులి నాయకుడు అక్కడినుంచి వేగంగా పారిపోయింది.

నక్క విషయానికొస్తే - ఏమి జరుగుతుందో చూడటానికి వేచి ఉండకుండా పరుగు తీసింది.

భారతీయ జానపద కథ

© Katha Jharna 2008

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

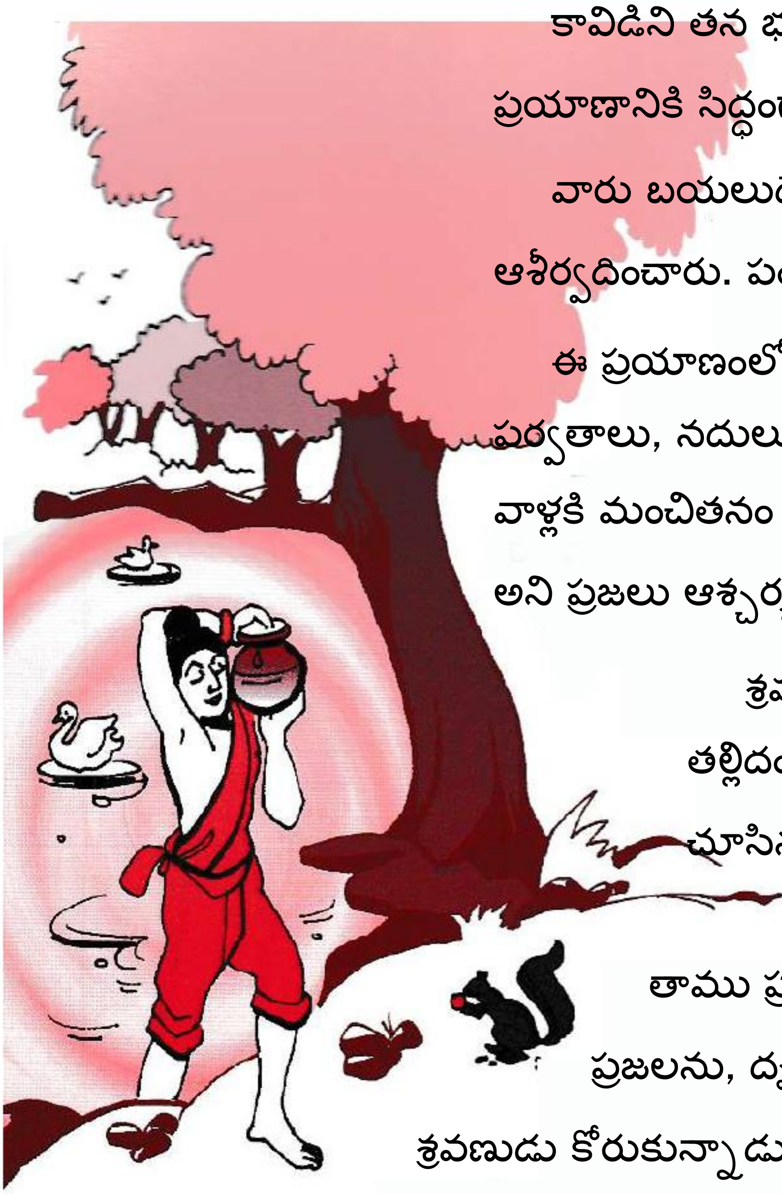
Artist Uma Krishnaswamy

శ్రవణుడు

శ్రవణుడి తల్లి, తండ్రి ముసలివాళ్లు, చూపులేనివాళ్లు. కానీ వాళ్లకి ప్రేమించే కొడుకు శ్రవణుడు ఉన్నాడు. శ్రవణుడు వాళ్లని చాలా బాగా చూసుకునేవాడు. వాళ్ల అవసరాలన్నింటినీ తీర్చడానికి ప్రయత్నించేవాడు. ఒక రోజు శ్రవణుడి తల్లిదండ్రులు తీర్థ యాత్ర చేయాలన్న తమ కోరికను వ్యక్తం చేశారు. వాళ్లు సురక్షితంగా ప్రయాణించడానికి ఏం చేయాలి అని రాత్రంతా శ్రవణుడు ఆలోచించాడు.

చివరికి, అతను ఒక ప్రణాళికను రూపొందించాడు. వెంటనే దానిని అమలు చేశాడు. మొదట, అతను రెండు పెద్ద బుట్టలను ఒక బలమైన కావిడి బద్దకు కట్టాడు. తరవాత తన తల్లిదండ్రులను ఆ బుట్టల్లో కూర్చోబెట్టాడు.

కావిడిని తన భుజానికి ఎత్తుకున్నాడు. ఇప్పుడు వాళ్లు ప్రయాణానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు!

వారు బయలుదేరినప్పుడు ఇతర గ్రామస్తులు వాళ్లని ఆశీర్వదించారు. పండ్లు, పువ్వులతో వాళ్లని సాగనంపారు.

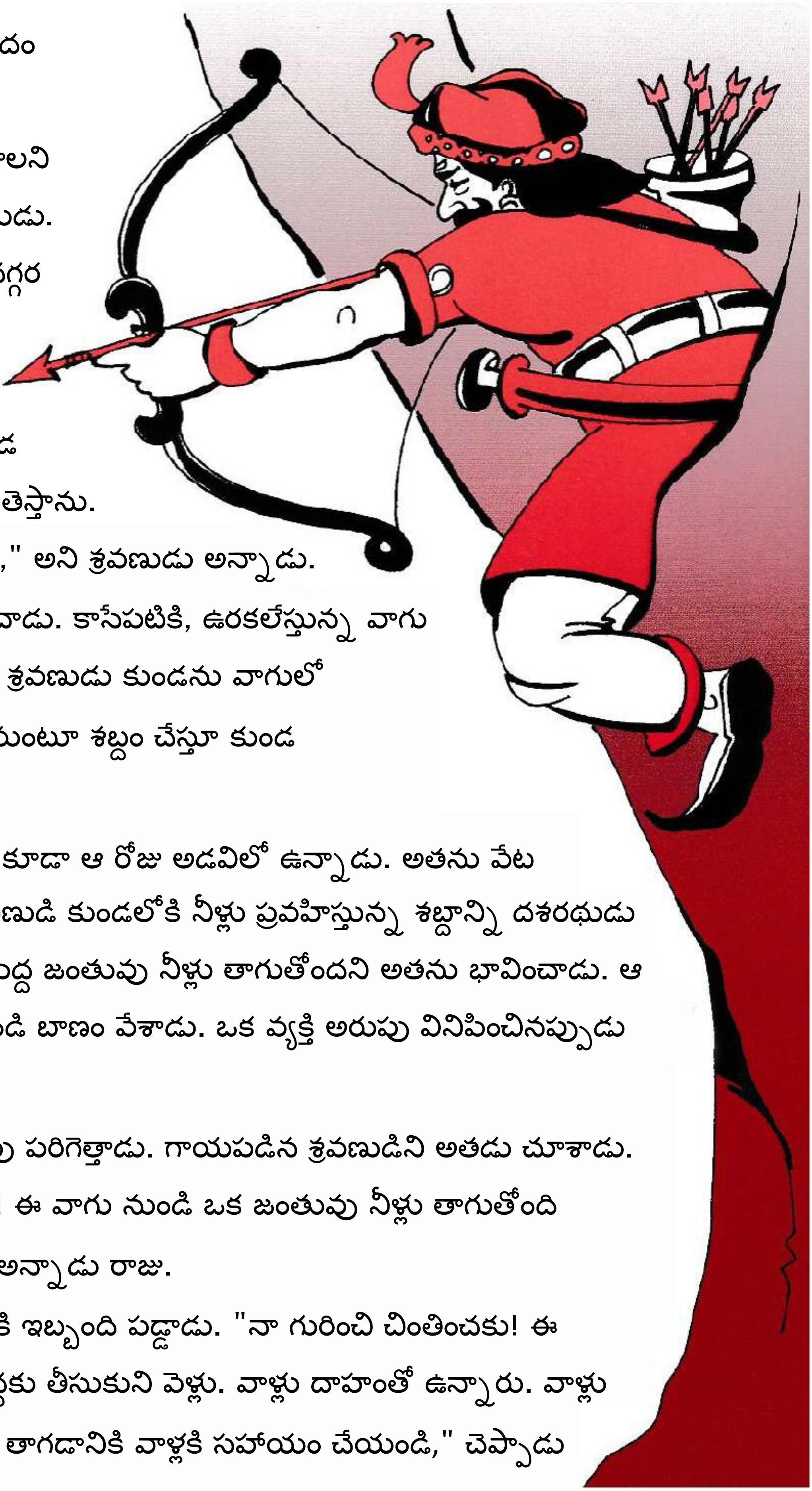
ఈ ప్రయాణంలో శ్రవణుడు, అతని తల్లిదండ్రులు నగరాలు, పర్వతాలు, నదులు దాటుకుంటూ వెళ్లారు. ఎక్కడికి వెళ్లినా వాళ్లకి మంచితనం ఎదురయ్యింది. "ఎంత మంచి కొడుకు!" అని ప్రజలు ఆశ్చర్యపోయేవాళ్లు.

శ్రవణుడు ప్రశాంతమైన ముఖాన్ని, అతని తల్లిదండ్రుల ప్రశాంతమైన చిరునవ్వులను చూసినప్పుడు వాళ్ల కళ్లల్లో నీళ్లు తిరిగేవి.

తాము ప్రయాణిస్తున్న అద్భుతమైన ప్రదేశాలలోని ప్రజలను, దృశ్యాలను తన తల్లిదండ్రులు చూడాలని శ్రవణుడు కోరుకున్నాడు. వాళ్లకి ప్రతిదీ వివరించడానికి అతను ప్రయత్నించేవాడు. వినడం వాళ్లకి కూడా ఇష్టంగా ఉండేది. కష్టాలు, సవాళ్లను పక్కన పెడితే, ఇది ఒక ఆహ్లాదకరమైన ప్రయాణం.

ఒక రోజు వాళ్లు దట్టమైన అడవి గుండా వెళుతున్నారు. ఎంత అందమైన ప్రదేశం! పక్షుల పాటలు గాలిలో నిండిపోయాయి. జింకలు దూకుతున్నాయి. కుందేళ్లు వాటి బొరియలలోకి, బయటికి గెంతుతున్నాయి. చెట్ల మధ్య చిన్న మొక్కలు ఊగుతున్నాయి. శ్రవణుడు నడుస్తూ తన తల్లిదండ్రులకు ఇవన్నీ వివరిస్తున్నాడు.

అకస్మాత్తుగా పక్షుల పాటల స్థానంలో ఆందోళనతో కూడిన అరుపులు వినిపించసాగాయి. జింకలు చెల్లాచెదురుగా పరిగెత్తాయి. కుందేళ్లు మాయమయ్యాయి. ఇప్పుడు శ్రవణుడు జాగ్రత్తగా నడిచాడు.

వాళ్ల ముందు ఏ ప్రమాదం పొంచి ఉంది?
చీకటిపడుతుండటంతో ఆగాలని నిర్ణయించుకున్నాడు శ్రవణుడు. తల్లిదండ్రులను ఒక చెట్టు దగ్గర మెల్లగా దించాడు.

అయ్యో! వాళ్ల నీటి కుండ ఖాళీగా ఉంది. "నేను నీళ్లు తెస్తాను. మీరు నిశ్శబ్దంగా కూర్చోండి," అని శ్రవణుడు అన్నాడు.

అతను వడివడిగా నడిచాడు. కాసేపటికి, ఉరకలేస్తున్న వాగు శబ్దం అతనికి వినిపించింది. శ్రవణుడు కుండను వాగులో ముంచాడు. "గుడ, గుడ,"మంటూ శబ్దం చేస్తూ కుండ నిండుతోంది.

కోసల రాజు దశరథుడు కూడా ఆ రోజు అడవిలో ఉన్నాడు. అతను వేట కోసం అక్కడ ఉన్నాడు. శ్రవణుడి కుండలోకి నీళ్లు ప్రవహిస్తున్న శబ్దాన్ని దశరథుడు విన్నాడు. ఆ వాగులో ఒక పెద్ద జంతువు నీళ్లు తాగుతోందని అతను భావించాడు. ఆ వైపు అతను తన విల్లు నుండి బాణం వేశాడు. ఒక వ్యక్తి అరుపు వినిపించినప్పుడు అతను ఆశ్చర్యపోయాడు.

దశరథుడు ఆ శబ్దం వైపు పరిగెత్తాడు. గాయపడిన శ్రవణుడిని అతడు చూశాడు. "నన్ను క్షమించు మిత్రమా! ఈ వాగు నుండి ఒక జంతువు నీళ్లు తాగుతోంది అనుకుని బాణం వేశాను," అన్నాడు రాజు.

శ్రవణుడు మాట్లాడటానికి ఇబ్బంది పడ్డాడు. "నా గురించి చింతించకు! ఈ కుండను నా తల్లి, తండ్రి వద్దకు తీసుకుని వెళ్లు. వాళ్లు దాహంతో ఉన్నారు. వాళ్లు వృద్ధులు, అంధులు. కాబట్టి తాగడానికి వాళ్లకి సహాయం చేయండి," చెప్పాడు శ్రవణుడు.

"ఎంత ప్రేమగల కొడుకు! తల్లిదండ్రుల కోసం అతను ఎంతో త్యాగం చేశాడు! అంత గొప్ప వ్యక్తిని నేను చంపాను!" దశరథుడు దుఃఖంలో మునిగిపోయాడు.

"త్వరగా! నీళ్లు తీసుకుని వెళ్లు!" అని శ్రవణుడు చెప్పి చనిపోయాడు. శ్రవణుడి మృతదేహాన్ని తన భుజం మీద వేసుకున్నాడు దశరథుడు. మరో చేత్తో నీటి కుండను తీసుకున్నాడు. శ్రవణుడు చూపించిన వైపుకి నెమ్మదిగా వెళ్లాడు.

అడుగుల చప్పుడు విని, శ్రవణుడి తల్లిదండ్రులు, "వచ్చావా! ఇంత ఆలస్యం అయ్యింది ఏమిటి? నీ గురించి ఆందోళన చెందుతున్నాం!" అన్నారు.

దశరథుడు సిగ్గుపడ్డాడు! వణుకుతున్న చేతులతో, అతను నీటి కుండను శ్రవణుడి తల్లిదండ్రులకు ఇచ్చాడు. తరవాత శ్రవణుడు చనిపోయిన సంగతి వాళ్లకి చెప్పాడు.

శ్రవణుడి తల్లిదండ్రులు ఎంతగానో ఏడ్చారు. వాళ్ల ఏడుపులు అడవిలో ప్రతిధ్వనించాయి. వాళ్లని ఓదార్చడానికి దశరథుడు ప్రయత్నించాడు. "ఇక నుండి నన్ను మీ కొడుకుగా చూడండి. వచ్చి, నా కుటుంబంతో ఉండండి," అతను అన్నాడు.

కానీ, వాళ్లు అందుకు ఒప్పుకోలేదు. "ఈ దుఃఖాన్ని మేం భరించలేం. శ్రవణుడు లేకుండా మేం జీవించలేం," అని వాళ్లు అన్నారు. అంతేకాదు, "నీ ప్రియమైన కుమారుడు నీకు దూరమైనప్పుడు మా బాధను అర్థం చేసుకుంటావు," అంటూ వాళ్లు చనిపోయారు.

చాలా సంవత్సరాల తరవాత, తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో దశరథుడిని వదిలి అతని కొడుకు రాముడు అడవులకు వెళ్లాడు. దశరథుడు తన దుఃఖాన్ని భరించలేకపోయాడు. శ్రవణుడి తల్లిదండ్రుల మాటలు అతని చెవుల్లో మారుమోగాయి.

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy